

ژوزه مورینیو

رهبری به سبک آقای خاص

رابرت بیزلی

ترجمه‌ی

امیرحسین فاضلی مقدم

کتاب کوک پبلشر

فهرست

۹	سخن آغازین.....
۱۱	مقدمه.....
۱۷	قوتیالیست ناکام، مترجم توانا.....
۲۹	تیمی رویایی بدون ستاره.....
۳۵	حکمرانی در انگلیس.....
۳۵	کلی خیالی.....
۵۳	اشلی کول.....
۶۱	قهرمانی دوباره.....
۶۵	جنیفر.....
۷۱	آماده برای مبارزه.....
۷۷	چهارگانه.....
۸۳	مسابقه.....
۸۷	برمی گردم!.....
۹۳	انگلیس.....
۹۹	بارسلونا.....
۱۰۵	تاتهام.....
۱۱۱	برترین عنوان.....
۱۱۷	خداحافظ زلاتان.....
۱۲۳	ملاقات دوباره.....
۱۲۹	فتح نیوکمپ و برنابو.....
۱۴۱	ال کلاسیکو.....
۱۵۳	رؤیای بریادرفته.....
۱۶۱	اتوبوس پارک کردن!.....
۱۶۷	مأموریت مخفی.....
۱۷۵	پسری خاص.....
۱۸۱	کریستیانو رونالدو.....
۱۹۳	خبری مهم.....
۲۰۱	پول را نشانم دهید!.....
۲۰۷	ماجرای پپ.....
۲۱۳	روزهای خوب.....

۲۱۹.....	مهره‌ی سوخته.....
۲۲۵.....	قوای تهاجمی.....
۲۳۱.....	وین رونی.....
۲۴۱.....	ماجرای عجیب.....
۲۴۷.....	یک از پنج.....
۲۵۳.....	اسب کوچک.....
۲۵۹.....	لغزش در گام آخر.....
۲۷۱.....	کاستا.....
۲۷۷.....	فرانکی.....
۲۸۵.....	برنامه جهانی غذا.....
۲۹۱.....	آسیب.....
۲۹۷.....	زنگ خطر.....
۳۰۵.....	دیگ جوشان.....
۳۱۱.....	رفتار توهین‌آمیز.....
۳۱۵.....	مدال‌ها، یادبودها و خاطره‌ها.....
۳۱۹.....	روزی بازی.....
۳۲۵.....	شکست دادن ونگر.....
۳۳۵.....	کسی اینجا تو را نمی‌خواهد!.....
۳۴۵.....	عدم توجه کافی.....
۳۵۳.....	شهرت و ثروت.....
۳۵۹.....	در خانه.....
۳۶۷.....	نزدیک و شخصی.....
۳۷۱.....	جاده جدایی.....
۳۸۱.....	رومایی دیرینه، الدترافورد.....
۳۸۷.....	انتقام از چلسی.....
۳۹۵.....	سه‌گانه.....
۴۰۳.....	نقل قولی‌های خواندن.....
۴۱۱.....	آمار و ارقام.....
۴۲۷.....	آلبوم تصاویر.....

سخن آغازین

رابرت بیزلی روزنامه‌نگار انگلیسی، اواخر سپتامبر ۲۰۱۶ کتابی با نام نزدیک و شخصی^۱ منتشر کرد که روایت گر دوران حرفه‌ای ژوزه مورینیو سرمربی موفق پرتغالی است. بیزلی ۲۲ سال در دو روزنامه معروف و پرفروش انگلیس فعالیت کرد. او که یک هوادار چلسی است جزء معدود روزنامه‌نگارهایی بود که با مورینیو رابطه خوبی داشت و به مدد هدین دوستی، در این کتاب داستان‌هایی پشت پرده را از دوران حرفه‌ای مورینیو فاش کرده است.

کتابی که در دست دارید، شامل تمام بخش‌های کتاب رابرت بیزلی است، اما از آنجایی که بیزلی خود هوادار چلسی است، تمرکز بیشتری در کتاب وی روی دوران فعالیت مورینیو در چلسی صورت گرفته است. همین موضوع من را بر آن داشت تا بخش‌هایی را که در آن کمبود احساس می‌شود، جبران کنم. در این کتاب بخش‌هایی از مقاله‌های مایکل کاکس^۲ و جاناتان ویلسون^۳ دو روزنامه‌نگار برجسته انگلیسی اضافه شده است تا محتوای کتاب توازن بهتری پیدا کند.

امید است که مورد توجه قرار گیرد.

امیرحسین فاضلی
بهار ۹۶

1 . José Mourinho: Up Close and Personal by Robert Beasley
2 . Michael Cox
3 . Jonathan Wilson

مقدمه

اولین تصویری که از ژوزه به ذهنم می‌آید، به عصر روز سه‌شنبه ۹ مارس ۲۰۰۴ بازمی‌گردد. مطمئن هستم که برای بسیاری از هواداران فوتبال نیز همین‌طور است. مشخصاً در آن زمان، هر هوادار فوتبالی در انگلیس درباره او صحبت می‌کرد: مردی با پالتویی تیره‌رنگ که دیوانه‌وار در لبه‌ی خط طولی الدترافورد^۱ می‌دوید تا گل تساوی را با بازیکنانش جشن بگیرد.

اما مورینیو حق داشت این‌گونه گل تساوی تیمش را جشن بگیرد، گل تساوی بخش کاستینیا^۲ در دقایق پایانی مقابل منچستریونایتد، لحظه‌ای بزرگ برای مورینیو و تیمش (پورتو) بود. آن گل باعث شد تا پورتو در اولین بازی دور حذفی لیگ قهرمانان اروپا، منچستریونایتد را از گردونه رقابت‌ها حذف کند و درنهایت تا بالا بردن جام گوش‌دراز^۳ هم پیش برود. آن گل و صعود به دور بعد، لحظه‌ای سرنوشت‌ساز برای مورینیو از چند جنبه بود؛ نه فقط از این جهت که تیم او راهی دور بعد شد و درنهایت توانست روز ۲۶ مه در ورزشگاه گلزنکرشن^۴ با پیروزی ۳-۰ مقابل موناکو، قهرمان اروپا لقب گیرد، بلکه یک ماه بعد از آن افتخار، او در جلسه معارفه‌اش به‌عنوان سرمربی چلسی، خود را «آقای خاص» معرفی کرد. آنجا بود که مورینیو واقعاً نامش را در ذهن خیلی‌ها جا کرد.

---

1 . Old Trafford

2 . Costinha

۳ . Big Ears؛ جام گوش‌دراز (منظور همان جام لیگ قهرمانان اروپاست که به‌دلیل شکل ظاهری آن، به گوش‌دراز معروف است). (م.)

4 . Gelsenkirchen

اکنون زمان مناسبی است که بدانید من یک هوادار چلسی هستم و از فینال جام حذفی ۱۹۶۷ (بازی بین چلسی و تاتنهام) طرفدار این تیم هستم. در آن زمان هفت سالم بود و عاشق فوتبال بودم. تیم ملی انگلیس، تابستان سال قبل موفق شده بود قهرمانی در جهان را جشن بگیرد، باور کنید یا نه، آن بازی فینال جام حذفی، تنها مسابقه‌ای بود که بعد از جام جهانی به صورت زنده در تلویزیون پخش شد. اکنون با حضور شبکه‌های تلویزیونی مختلف با تصاویر سه بعدی و پخش زنده پیاپی مسابقات فوتبال، باور این موضوع سخت است ولی در دهه شصت میلادی، این طور نبود. به همین دلیل بود که فینال جام حذفی در آن زمان، یک مسابقه خاص برای کل کشور - و نه فقط هواداران دو تیم - بود.

در ماه مه سال ۱۹۶۷، من هنوز طرفدار تیم خاصی نبودم. اما اغلب پدرم من را به تماشای بازی‌های تیم نونیتون بارو^۱، باشگاه شهر زادگاهم، می برد. البته که به اندازه تماشای فینال جام حذفی هیجان نداشت. روز بیستم مه (روز برگزاری فینال جام حذفی)، خیلی هیجان زده بودم. صبح روز فینال با دوستانم به زمین فوتبال رفتیم و مسابقه فینال جام حذفی را شبیه سازی و بین خودمان بازی کردیم. من در تیم چلسی قرار گرفتم. قانون بازی مان این بود: تیمی که زودتر به ده گل برسد، برنده مسابقه است. ما در آن بازی برنده شدیم، راحت هم به پیروزی رسیدیم، ۱۰-۵ یا شاید هم ۱۰-۶ برنده مسابقه شدیم.

بر اساس همان نتیجه‌ای که در آن بازی دست گرمی به دست آورده بودیم، وقتی به خانه رفتم به پدر، مادر و خواهر بزرگترم گفتم؛ چلسی امشب برنده فینال خواهد شد. اما این اتفاق در واقعیت رخ نداد. دو گل از جیمی رابرتسون^۲ و فرانک سل^۳، برای

پیروزی ۲-۱ تاتنهام کافی بود، چلسی فقط در دقیقه ۸۵ توانست توسط تامبلینگ^۱، یکی از گل‌های خورده را جبران کند و در نهایت جام را از دست داد. تصور می‌کردم بعد از آن باخت، آبی‌ها را فراموش کنم و طرفدار تیم قهرمان جام، تاتنهام، شوم. اما آن روز حسی درونم نسبت به چلسی ایجاد شده بود که حتی با آن باخت هم تغییری نکرد و از همان زمان بود که تا به امروز هوادار چلسی هستم.

اما در آن روز، فکرش را هم نمی‌کردم که بیست سال بعد یک روزنامه‌نگار ورزشی می‌شوم که اکثر اوقات خبرهای تیم محبوبم را پوشش می‌دهم و با بازیکنان و اعضای کادر فنی و سران باشگاه هم صحبت می‌شوم. به همین دلیل بود که می‌خواستم روز معرفی ژوزه مورینیو به عنوان سرمربی جدید باشگاهم، چلسی، حتماً در کنفرانس خبری حاضر باشم.

می‌خواستم بفهمم او چطور آدمی است و البته خودم را به ژوزه معرفی کنم و کم‌کم رابطه دوستانه‌ای را با او بسازم، رابطه‌ی دوستانه‌ای که قبلاً با افرادی نظیر کن بیستس^۲، متیو هاردینگ^۳، گلن هادل^۴، رود گولیت^۵ و لوکا ویالی^۶ ساخته بودم. بنابراین در روز دوم ژوئن با اشتیاق خودم را به سرعت به استمفوردبریج رساندم تا صحبت‌های مورینیو را گوش کنم، همان صحبت‌هایی که با عنوان «من آقای خاص هستم» جلوه پیدا کرد. این عبارت تبدیل به لقب ژوزه در دنیای فوتبال شد. او فوق‌العاده بود، یک مربی جذاب که توجه‌ها را به سمت خود جلب می‌کرد.

اما متأسفانه باید بگویم، برنامه‌ریزی و سازمان‌دهی برای کنفرانس معرفی مورینیو در آن روز، خجالت‌آور بود. اتاق مصاحبه باشگاه که یک اتاق کوچک بود و فضای

1 . Bobby Tambling

۲. Ken Bates؛ مالک و مدیرعامل اسبق چلسی. (م.)

۳. Matthew Harding؛ نایب رئیس اسبق چلسی که سال ۱۹۹۶ درگذشت. (م.)

۴. Glenn Hoddle؛ سرمربی و بازیکن اسبق چلسی در دهه ۹۰ میلادی. (م.)

۵. Ruud Gullit؛ سرمربی و بازیکن اسبق چلسی در دهه ۹۰ میلادی. (م.)

۶. Luca Vialli؛ با سابقه پنج سال حضور در چلسی به عنوان بازیکن و سپس سرمربی. (م.)

1 . Nuneaton Borough FC

2 . Jimmy Robertson

3 . Frank Saul